

Az ítélet

Lectio: Mt 25,31-46

Textus: Mt 25,37

Vajon hányszor gondolsz arra, hogy meghalsz? Sürgős, szorgos munkáink közben ritkán gondolunk erre. Pedig egyszer igaz lesz reánk nézve is a költő versora: *Letésem a lantot...* Pedig nagyon kellene tudatosítanunk önmagunkban, hogy egyszer vége lesz a mi földi életünknek.

S ha ezt már tudjuk, akkor adódik a másik kérdés: Mi lesz velem a halálom után? Sokan úgy gondolják, hogy akkor már vége mindennek. Padig nincs vége semminek. Csak a test enyészik el a földben, de még annak is lesz feltámadása. Jézus a gazdagról és Lázárról szóló példázatában is felhívja erre a figyelmet. Meghalt a gazdag **és...**, meghalt Lázár **és...** Vagyis nem pont van a halál után. Nincs vége. Van folytatás. Tudod-e, hogy a túlvilágon hova fogsz kerülni? Vannak emberek, akik nem tudják, hogy a mennybe fognak kerülni. Kétségeik vannak afelől. Sok ember nem tudja bizonyosan, hogy a mennybe jutnak-e, vagy pokolra kerülnek.

Közben még Jézus is megdöbbsent bennünket: **„Ímé vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.”** (Lk 13,30) Ugyancsak Jézus mondja: **„Mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”** (Lk 14,11). Hogyha ezeket figyelembe vesszük, akkor megértjük, hogy sokan kétségeskednek afelől, hogy mennybe jutnak. Vagyis az a lényeg, hogy nem az elsők, nem a magukat felmagasztalók jutnak be a mennyországba. Nem a jócselekedeteinkért.

S mégis biztosnak kell lennünk afelől, hogy mennybe jutunk.

Pál apostol azt mondja: **„Meg vagyok győződve, hogy ... senki sem szakaszt el az Istennek szerelmétől.”** (Róm 8,38-39). Ugyancsak Pál apostol írja a 2 Kor 5,1-ben: **„Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van**

Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben.” Bátorítás ez a földön küzdő, harcoló ember számára. Jézus is azt mondja: „**Aki hisz én bennem, annak örök élete van.**” (Jn 6,47). Tehát az, aki Jézusban hisz, annak tudnia kell, hogy mennybe fog jutni. Ám ez a hit nem lehet felszínes hit. Isten többet vár attól, mint hogy templomba jársz, vagy egy sóhajtásnyit imádkozol. Meg kell látszódnia életviteleden. Ha hiszünk Jézus Krisztusban, akkor úgy élünk, ahogy Ő élt ezen a földön. Szolgálunk. Nem parancsolgatunk sem otthon a családban, sem a gyülekezetben, hanem szolgálunk.

Jézus még azt is mondja: „**Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek.**” (Jn 17,24). Erről minden hívőnek bizonyossága kell, hogy legyen.

S akkor mi van azokkal az igékkel, ahol Jézus azt mondja, hogy az elsőkből utolsók lesznek, meg aki magát felmagasztalja, megaláztatik. Jézus nem azt mondja, hogy ezek nem kerülnek be a mennyek országába. Arról van inkább szó, hogy komolyan kell vennünk az Igét és az Ige szerint élve szolgáljunk az Isten dicsőségére. Ugyanis a mai Ige is erre figyelmeztet.

Megdöbbenő, hogy Jézus Krisztus a nagy ítéletben elválasztja a népeket. Először összegyűjti, aztán majd szétválasztja. Az Ige arról beszél, hogy **minden népet** összegyűjt. Tehát nem csak a benne hívőket, hanem a pogányokat is. A keresztyéneket és a nem keresztyéneket. Aztán majd szétválasztja őket. A bárányokat a jobb keze felől, a kecskéket a bal keze felől gyűjti össze. A fehér bárányok a hívők, akiknek ruháját megmosta az Ő vérével. A kecskék a feketék, a hitetlenek, akik mentek a maguk útján, éltek a maguk elképzelése szerint és egyre csak feketébbek lettek. A kegyelmi időben kell eldönteni, hogy mi akarsz lenni, hogyan akarsz szolgálni. Most mindannyian együtt vagyunk. De jön az ítélet és jön a szétválasztás. A választottakat az Ige gyakran juhoknak nevezi. Te minek tartod magadat? Feleletedre, hogy a juhok közzé tartozol, tovább kérdezek: Meglátszik ez a te életeden? Miképpen viselkedsz a családban? Ugyanis azok, akiket kiválasztott az Úr Jézus, mint bárányokat, csodálkozva kérdezik a szolgálataik után: **mikor láttuk volna...?** Hogy éheztél, szomjúhoztál, ruhátlan voltál, fogoly voltál... Hogyan tudtunk volna neked szolgálni? Világos, hiszen Jézus a mennyben

van. Ott ül az Atya jobbán. S akkor, te meg én, hogyan tudunk Neki enni, inni adni... Emberi kérdések ezek, de Jézus felel: „...**amennyiben megcselekedtétek egygel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.**”(Mt 25,40).

Hadd kérdezzem már: a legkisebbek közül tényleg megcselekedtük? Annyi éhező és szomjúhozó ember van ezen a világon! Annyian éheznek és szomjúhozók az Igét! Tudunk-e lelki vigasztalást, Igét adni azoknak, akik szomorkodnak, gyászolnak?

Éheznek és szomjúhoznak a családok. A legtöbb családban van valaki, aki éhez és szomjazik. Talán a hitvesed, a gyermeked, a szülőd. Gondolj csak bele, miért méltatlankodik annyit a hitvesed? A gyermeked miért veti bele magát a világi szórakozásba? Azért mert nem kapják meg a lelki táplálékot és a lelki italt. Keveset beszélünk a gyermekeinknek az Úr Jézus Krisztusról. Keveset beszélünk nekik arról, hogy Isten Igéjét komolyan kell venni és aszerint kell élni. S akkor jönnek a megpróbáltatások, mert az a gyermek és az az ifjú, aki nem az Isten közelségében keresi a megtartást, vagy akár az örömet, hanem olyan szórakozóhelyeken, ahol sátáni indulatok vannak, előbb-utóbb jön az Isten ítélete. Még tovább gondolom: az a nép, vagy azok a népek, akik nem veszik komolyan az Isten Igéjét és a vezetők nem táplálják és nem itatják a gyülekezetek, a nép tagjait, azok előbb-utóbb megtapasztalják, hogy Isten megengedi, hogy olyanok jöjjenek és elszaporodjanak Európában, aki majd a keresztyén világ ártalmára lesznek. Hol hibáztuk el? Ott, ahol és amikor a művelt Európa nem vette komolyan Jézus szavát: „**Éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok innom. Jövevény voltam és nem fogadtatok be engem, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel engem, beteg és fogoly voltam és nem látogattatok meg engem.**”(Mt 25,42-43).

Gondolj a szeretteidre is. Vajon a hitvesed nem éhez? Felelősek vagyunk egymásért. Nem arról van szó az Igében, hogy azért jutok a mennybe, mert jót cselekszem, hanem arról van szó, hogy *Jézus az, akiért megteszem*. Jézust látom abban a szerencsétlen emberben, aki az alkohol rabja és az árok partján fekszik. Jézust látom az utca szélén álló prostituáltban. Ne kérkedj azzal, hogy te különb vagy. Sokkal rosszabbak vagyunk, mert mi közben jóknak mutatjuk magunkat. Az

Úr azonban a szíveket vizsgálja és előtte nincs nagy, vagy kicsi bűn. Előtte csak bűn, csak bűnös ember van. S Ő meg akar menteni bennünket.

Adtunk-e már enni az éhezőknek? Vagy inni a szomjazóknak? Másképpen szólva: Meglátja-e a gyermeked, hogy a Biblia fölé hajolsz? Vagy csak rohansz a munkába? Táplálkozol-e te magad is? Mert csak úgy tudsz majd te is táplálni.

Sok a didergő ember. Nem csak azért, mert nincs ruházatuk. Hanem azért, mert nincs rendben az életük. Nem kapnak szeretetet. Ezért dideregnek. Tudsz-e imádkozni nem csak a családotért, hanem az ilyen nehéz helyzetben levő emberekért is?

Amennyiben megcselekedtél...eggyel...

Van min gondolkodnunk! Volt-e egy ilyen ember az életedben? Ha nem, akkor itt az idő, hogy eldöntsd, hogy hogyan tovább. Ezt komolyan kell venni! Nem szabad megijedni, hogy most mi lesz! Dönteni kell, amíg még nem késő. Tudatosítanunk kell magunkban, hogy egyszer majd ott állunk az Úr színe előtt! Az ítéletben! S akkor még a gondolatainkat is megítéli az Úr! Számolunk-e ezzel? Ez a világ, annak legnagyobb része nem is számol azzal, hogy egyszer lesz majd ítélet!

A fiatalok szórakoznak, a felnőttek éjjel-nappal dolgoznak, az öregek keseregnek. A családok tönkre mennek. Dönteni kell! Még mielőtt eljönne a vég! Az Úr össze fog gyűjteni bennünket, aztán majd szétválaszt.

Akarsz az Úr jobb keze felől kerülni? Akkor szolgálj a legkisebbek között az Úr dicsőségére.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.11.15.

Csomay Árpád.